

Sygn. akt V W 294/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Piotr Grzędziński

Protokolant apl. A. S.

przy udziale oskarżyciela publicznego K. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 czerwca 2014 r.

sprawy M. S. s. A. i J. z domu K. ur. (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 18 lutego 2013r., o godz. 19:50 na Al. (...) w W. nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego w przepisie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki F. o numerze rejestracyjnym (...) przekroczył dopuszczalną prędkość o 31 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości MultaRadar CD,

tj. za wykroczenie z art. 92a k.w.

orzeka:

1. obwinionego **M. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 92a k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) złotych,
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (stu) złotych tytułem kosztów postępowania.

Sygn. akt V W 294/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 lutego 2013 r. M. S. poruszał się samochodem marki F. o nr rej. (...) Al. (...) w W.. O godzinie 19:50, będąc dokładnie przy Al. (...), M. S. poruszał się w/w samochodem z prędkością 81 km/h; prędkość administracyjnie dozwolona w tym miejscu wynosiła 50 km/h. Prędkość pojazdu zmierzono urządzeniem do pomiaru prędkości MultaRadar CD, posiadającym ważne świadectwo legalizacji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o:

- **wyjaśnienia obwinionego M. S. (k. 62),**
- **notatkę urzędową (k. 1-3),**

- wydruk ze zdjęciem (k. 4),
- świadectwo legalizacji (k. 5),
- oświadczenie (k. 8),
- dane z urzędu gminy (k. 22-23),
- informację o wykroczeniach drogowych (k. 49, 50).

Obwiniony M. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Potwierdził, że to on jest osobą ze zdjęcia. Wskazał jednocześnie, że Straż Miejska nie miała prawa karania go.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego w większości zasługiwały na uwzględnienie. Wyjaśnienia te były spójne z pozostałym materiałem dowodowym. Wyjaśnienia te korespondują ze zdjęciem z k. 4 akt; z całokształtu materiału dowodowego jasno wynika, że to obwiniony w dniu 18 lutego 2013 r. prowadził przedmiotowy pojazd, w sprawie nie było żadnych wątpliwości co do tożsamości kierowcy. Nie było jednocześnie żadnych wątpliwości co do przekroczenia o 31 km/h prędkości administracyjnie dozwolonej – ten element stanu faktycznego został zarejestrowany przez odpowiednie profesjonalne urządzenie, posiadające ważne świadectwo legalizacji wystawione przez Okręgowy Urząd Miar w K..

Wykroczenie określone w art. 92a kw polega na tym, że sprawca, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Wykroczenie to może być popełnione umyślnie bądź nieumyślnie. W sprawie niniejszej ograniczenie prędkości było określone art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 5⁰⁰-23⁰⁰ wynosi 50 km/h, z zastrzeżeniem ust. 2 (w tym ostatnim przypadku prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów w strefie zamieszkania wynosi 20 km/h).

W ocenie Sądu powyższe wskazuje jednoznacznie na zasadność stawianego obwinionemu zarzutu a jego wina jest oczywista i nie budzi żadnych wątpliwości. Okoliczności wskazane we wniosku o ukaranie potwierdziły się przede wszystkim w zdjęciu z k. 4 akt, obrazującym miejsce, czas i podstawowe okoliczności wykroczenia, nadto w zdjęciu z k. 23 akt, jak i w wyjaśnieniach samego obwinionego; z całokształtu materiału dowodowego bezsprzecznie wynika, że obwiniony nie zastosował się do obowiązku jazdy z prędkością administracyjnie dozwoloną i przekroczył ją o 31 km/h. Analizując stronę podmiotową wykroczenia dokonanego przez obwinionego, całość okoliczności sprawy pozwala na przyjęcie, iż działał on w zamiarze bezpośrednim. Jako osoba dorosła, sprawna umyślowo, obwiniony z pewnością miał zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chciał go popełnić. Swoim zachowaniem, nie stosując się do podstawowych reguł dotyczących ruchu pojazdów, znanych wszystkim kierującym, obwiniony wyczerpał wszystkie dyspozycje art. 92a kw. Jednocześnie zupełnie bezzasadna była argumentacja obwinionego co do braku po stronie Straży Miejskiej prawa do pełnienia funkcji oskarżycielskich w sprawie. Pomijając już fakt, że większość wyroków, na które powoływał się obwiniony, w ogóle nie dotyczy zagadnień merytorycznie związanych z przedmiotem niniejszego postępowania bądź dotyczy przeszłego stanu prawnego, utrwalone orzecznictwo sądowe nie pozostawia żadnych wątpliwości co do istnienia po stronie Straży Miejskiej gravamen w niniejszym postępowaniu. W tym miejscu wystarczającym będzie przypomnienie obowiązujących przepisów prawa, tj. w szczególności art. 129b ust. 1 w/w ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym kontrola ruchu drogowego w gminach lub miastach, które utworzyły straż gminną (miejską) może być

wykonywana przez strażników gminnych (miejskich); ponadto w myśl ust. 2 pkt 1b powołanego przepisu, strażnicy gminni (miejscy) są uprawnieni do wykonywania kontroli ruchu drogowego wobec kierującego pojazdem naruszającego przepisy ruchu drogowego, w przypadku ujawnienia i zarejestrowania czynu przy użyciu urządzenia rejestrującego; nadto w myśl ust. 3 pkt 3 powołanego artykułu, w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust. 2, strażnicy gminni (miejscy) są upoważnieni do używania urządzeń rejestrujących. Powyższe regulacje korelują z art. 17 § 3 k.p.s.w., zgodnie z którym m.in. strażom gminnym (miejskim) uprawnienia oskarżyciela publicznego przysługują tylko wówczas, gdy w zakresie swego działania w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły wykroczenia i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie, co miało miejsce właśnie w sprawie niniejszej.

W świetle dokonanej analizy Sąd doszedł do przekonania, iż czyn przypisany obwinionemu cechuje społeczną szkodliwość (art. 1 § 1 kw). Zdecydował o tym przede wszystkim rodzaj naruszonego przez obwinionego dobra, tj. bezpieczeństwo i porządek ruchu na drogach. Nadmierna prędkość, obok jazdy w stanie nietrzeźwości i po użyciu alkoholu, jest najczęstszą przyczyną wypadków drogowych w Polsce. Z tego powodu rygorystyczne respektowanie zasad ruchu drogowego jest niezbędne, przez co żaden z uczestników ruchu drogowego nie może prowadzić pojazdów według własnego uznania, kierując się jedynie własną wygodą czy swoistym, autorskim pojmowaniem przepisów prawa.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się kryteriami wymienionymi w art. 33 § 1 i 2 kw i uznał, iż wyważoną, sprawiedliwą a zarazem adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu będzie kara grzywny w wysokości 250 zł. Dodać należy, iż w sytuacji, gdy maksymalna sankcja karna za wykroczenie z art. 92a kw wynosi w zw. z art. 24 § 1 kw 5.000 zł grzywny, kara 250 zł grzywny nie jest karą zbyt surową.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył uprzednią karalność obwinionego za wykroczenia podobne (k. 49, 50).

W ocenie Sądu tak orzeczona kara spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć w stosunku do obwinionego oraz zaspokoi potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

O opłatach i kosztach postępowania w stosunku do obwinionego Sąd orzekł w myśl art. 118 § 1 kpw, zgodnie z którym, w razie skazania, obwinionego obciąża się zryczałtowanymi wydatkami postępowania a nadto w myśl art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, na mocy którego od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego Sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. W sprawach o wykroczenia wydatki wykładane przez Skarb Państwa mają charakter zryczałtowany (art. 118 § 3 kpw) a ich wysokość została ustalona rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U nr 118, poz. 1269) - w postępowaniu zwyczajnym wynoszą one 100 zł. Opłatę ustalono zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49 z 1983 r., poz. 223 z późn. zm.), która co do zasady wynosi 10 % od kwoty wymierzonej grzywny, nie mniej jednak niż 30 zł.